

R O M Â N I A

TRIBUNALUL ARGES^{*}
SECȚIA PENALĂ

SENTINȚA PENALĂ NR. 293
Ședința publică de la 28 Iunie 2018
Completul compus din:
PREȘEDINTE I.M.L.
Grefier A.T.

Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești este reprezentat prin procuror A.P. .

S-a luat în examinare, spre soluționare în primă instanță, cauza penală privind pe inculpații (...), fiul lui (...), domiciliat în (...), trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 230/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, pentru săvârșirea instigării la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută și pedepsită de art. 47 Cod penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din Codul penal și (...), fiul lui (...), domiciliat în (...), trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 230/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută și pedepsită de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din Codul penal.

La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită, fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, se constată că :

Dezbaterile în fond asupra cauzei au avut loc la data de 21 iunie 2018, iar susținerile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, instanța având nevoie de mai mult timp pentru a delibera a amânat pronunțarea în cauză la data de 28 iunie 2018, iar în urma deliberării a pronunțat următoarea soluție.

TRIBUNALUL

Deliberând, constată:

La data de 13 februarie 2017, a fost înregistrat la această instanță rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, de trimitere în judecată, în stare de libertate, a inculpaților (...), pentru săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal și (...), pentru săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art. 47 Cod penal, rap. la art. 13/2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut, în esență, următoarea situație de fapt:

Inculpatul (...), în calitate de director al A.D.P.P., cu încălcarea dispozițiilor legale prevăzute în Ordonanța Guvernului 71/2002, aprobată prin Legea nr. 3/2003, a dispus efectuarea unor lucrări de modernizare în datele de 17.09.2014 și 18.09.2014 pe un drum aflat în afara domeniului public sau privat al unității administrativ teritoriale - municipiul Pitești, ceea ce a

^{*} operator de date cu caracter personal nr. 5085 și 5596

determinat producerea unei pagube în patrimoniul S.P. - A.D.P.P. , în valoare de 27.747, 02 lei, o vătămare a dreptului de proprietate a S.C. K. I. SRL și a Statului Român prin Regia Națională a Pădurilor „ ROMSILVA” – D.S.A. și, implicit, un folos necuvenit pentru martora (...).

Inculpatul (...) , în calitate de primar al Mun. Pitești, l-a determinat, cu intenție, pe inculpatul (...) , pentru ca acesta, în calitate de director al A.D.P.P. , cu încălcarea dispozițiilor legale prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 71/2002, aprobată prin Legea nr. 3/2003, să efectueze lucrări de modernizare în datele de 17.09.2014 și 18.09.2014 pe un drum aflat în afara domeniului public sau privat al unității administrativ teritoriale – municipiul. Pitești, ceea ce a determinat producerea unei pagube în patrimoniul S.P. – ADP Pitești, în valoare de 27.747,02 lei, o vătămare a dreptului de proprietate a S.C. K. I. SRL și a Statului Român prin Regia Națională a Pădurilor „ ROMSILVA” – D.S.A. și, implicit, un folos necuvenit pentru martora (...).

În descrierea acțiunilor infracționale ale inculpaților, organul de urmărire penală a făcut următoarele mențiuni în rechizitoriu :

Din probele administrate în cauză a rezultat faptul că, în perioada 14.09.2014 – 15.09.2014, cei doi inculpați s-au deplasat în Mun. Pitești, zona străzilor Aleea Căminelor și Aleea Seneslau, unde inculpatul (...) i-a indicat inculpatului (...) o suprafață de teren care nu făcea parte din domeniul public sau privat al municipiului. Pitești, în legătură cu care i-a cerut ca A.D.P.P. să execute lucrări de modernizare și asfaltare.

Suprafața de teren respectivă era constituită dintr-o cale de acces neasfaltată până atunci, dinspre strada principală (Aleea Seneslau) spre pădure, precum și dintr-un spațiu cu vegetație aflat în continuarea acestei căi de acces, până la locuința martorei (...) . Având în vedere configurația terenului și dispunerea locuințelor din zonă (suprafața de teren este situată efectiv în pădure), încă de la momentul acestei deplasări în teren a celor doi inculpați apărea ca evident faptul că suprafața de teren respectivă nu făcea parte din strada situată pe domeniul public al Mun. Pitești – Aleea Seneslau.

În pofida acestei evidențe și cu încălcarea normelor legale referitoare la obligativitatea S.P. - A.D.P.P. de a administra, gestiona și exploata doar bunurile din domeniul public și privat al unității administrativ – teritoriale – Municipiul Pitești (art. 2 lit. a din Ordonanța Guvernului 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat în interes local, aprobată prin Legea nr. 3/2003), inculpatul (...) , în calitate de director al A.D.P.P. , a dispus pentru datele de 17.09.2014 și, respectiv, 18.09.2014, transportul materialelor necesare (mixtură asfaltică), deplasarea unor utilaje de asfaltare, precum și a unei echipe de muncitori din cadrul Secției reparații străzi și mecanizare lucrări a acestei administrații, în vederea asfaltării suprafeței de teren totale de 506, 5 m² indicate de inculpatul (...) , până în vecinătatea locuinței martorei (...) , activitate finalizată în data de 18.09.2014.

Această acțiune a inculpatului (...) a fost realizată ca urmare a acțiunilor inculpatului (...), care, în calitate de primar al municipiului Pitești, în virtutea prerogativelor de coordonare și control asupra A.D.P.P. , a dispus inculpatului (...) efectuarea lucrărilor de amenajare și asfaltare din datele de 17.09.2014 și 18.09.2014 a terenului situat în afara domeniului public sau privat al municipiului Pitești, indicându-i acestuia inclusiv locația unde urma să fie realizate lucrările, respectiv drumul de acces la proprietatea martorei (...).

Probele administrate în cauză au relevat faptul că, ulterior, ca urmare a unei alte deplasări în teren, inculpatul (...) i-a indicat personal martorului (...) – șef de formație în cadrul A.D.P.P. , care este suprafața de teren care urma a fi asfaltată.

Din actele de urmărire penală efectuate în cauză, respectiv înscrisurile aflate la dosarul cauzei, predate de A.D.P.P. , rezultă că pentru realizarea lucrării de asfaltare din datele de 17.09.2014 și, respectiv, 18.09.2014 s-au efectuat cheltuieli în valoare totală de 27.747,02 lei, sumă care, în raport de cele expuse anterior cu privire la încălcarea dispozițiilor legale, constituie o pagubă produsă acestui serviciu public cu personalitate juridică, cu scop lucrativ, organizat sub autoritatea Consiliului Local al Mun. Pitești, și, implicit, un folos necuvenit pentru martora (...).

Subsecvent, prin acțiunile inculpaților, a fost vătămat dreptul de proprietate al S.C. K. I. SRL (care deține o parte din suprafața de teren asfaltată – 148 m²) și, respectiv, al Statului

Român prin Regia Națională a Pădurilor „ROMSILVA” – D.S.A. (care deține restul din această suprafață asfaltată, respectiv 358, 5 m²)

De asemenea, se mai menționează în rechizitoriu că „ între acțiunile inculpaților (...) și (...) și urmarea imediată descrisă anterior, **există legătură directă de cauzalitate**, precum și că „ din probele administrate în cauză **a rezultat fără nici un dubiu** faptul că, atât inculpatul (...) , cât și inculpatul (...) , încă de la momentul deplasării lor în teren în perioada 14.09.2014 – 15.09.2014, **au avut reprezentarea** faptului că suprafața de teren respectivă nu face parte din strada situată pe domeniul public al Mun. Pitești – Aleea Seneslau”.

În cadrul cercetării judecătorești partea vătămată S.C. K. I. SRL București s-a constituit parte civilă cu suprafața de teren de 148 m.p., iar partea vătămată Statul Român – prin regia Națională a Pădurilor „ROMSILVA” – D.S.A. , nu s-a constituit parte civilă.

De asemenea, tot în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul (...) a dat declarație (inculpatul (...) înțelegând să se prevaleze de dreptul la tăcere), au fost audiați martorii (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) și (...) și au fost depuse de către inculpatul (...) , în apărare, 22 înscrisuri.

Coroborând probele administrate în cadrul cercetării judecătorești, cu cele de la urmărirea penală, instanța reține următoarea situație de fapt:

În perioada 14.09.2014 – 15.09.2014, inculpații (...) , în calitate de primar al Mun. Pitești și (...) , în calitate de director al ADP Pitești, s-au deplasat o singură dată în zona străzilor Aleea Căminelor și Aleea Seneslau din Mun. Pitești, pentru ca primul dintre ei să indice celui de-al doilea o suprafață de teren ce constituia calea de acces la mai multe proprietăți private (5-6), în vederea efectuării unor lucrări de asfaltare.

Atât inculpatul (...) , cât și martorii audiați în mod nemijlocit de către instanța de judecată, au făcut mențiunea că își **mențin** declarațiile date în cadrul urmăririi penale, lucru, de altfel, constatat de către instanță, prin compararea declarațiilor acestora, astfel că, se apreciază că nu există nici un motiv legal de înlăturarea declarațiilor lor ca fiind nesincere, cu atât mai mult cu cât, determinarea laturii subiective a celor două infracțiuni pentru care au fost trimiși în judecată inculpații are o importanță covârșitoare.

Este evident că respectiva alee, ce face obiectul acestei cauze, a fost asfaltată de către și din fondurile ADP Pitești însă, instanța trebuie să stabilească reprezentarea pe care a avut-o inculpatul (...) în momentul în care s-a ocupat de efectuarea lucrării cu privire la regimul juridic al acesteia, precum și în ce a constatat activitatea de „ **determinare**” a inculpatului (...) pe lângă primul inculpat, având în vedere că infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată cei doi inculpați sunt de abuz în serviciu și, respectiv, instigare la abuz în serviciu.

Inculpatul (...) , atât în fața organelor de urmărire penală, cât și în fața instanței de judecată, a menționat că la întreat pe inculpatul (...) despre regimul juridic al respectivei străzi și, dincolo de răspunsul acestuia din urmă, potrivit căruia strada face parte din domeniul public, inculpatul (...) a precizat că „ următoarele aspecte m-au determinat și de fapt, **mi-au creat convingerea** că este vorba de domeniul public. Strada era deja configurată, pietruită și din această stradă existau intrări cu piciorul și cu autovehiculul către alte proprietăți din zonă. De altfel, nici nu mi-am putut imagina că se putuseră elibera autorizații de construcție pentru respectivele imobile, dacă nu ar fi existat acces la ele, acces pe care îl consideram firesc să aparțină domeniului public. Un alt motiv care m-a determinat să consider că mă încadrez în normele legale, este acela că, în continuarea acestui drum pe care l-am asfaltat, exista o plăcuță pe care era inscripționată mențiunea „proprietate privată”, ceea ce m-a determinat să trag concluzia că până la limita respectivei plăcuțe de marcaj, este de fapt, domeniu public. Mai mult decât atât, în continuarea acestui drum pe care l-am asfaltat, există încă două proprietăți situate în dreptul plăcuței cu inscripția „ proprietate privată”, care nu au alt acces decât din această străduță pe care am asfaltat-o.”

Inculpatul (...) a data explicații (acestea fiind confirmate și de martorii audiați în cauză), cu privire la practica ce se instituise în astfel de cazuri de asfaltarea unor străzi, străduțe, parcuri, etc și, pe lângă precizarea că „ înainte de această asfaltare nu exista o rigurozitate în verificarea străzilor, străduțelor ce urmează a fi asfaltate”, acesta a făcut următoarele precizări: „ Atunci când mi se dispunea să asfalez străzi, alei, trotuare, parcuri, primul lucru pe care îl făceam era

să merg la fața locului, pentru a constata în mod direct și nemijlocit situația din teren. Numai dacă aveam suspiciunea asupra regimului juridic al respectivei suprafețe de teren, treceam la verificarea regimului juridic. Acolo unde nu aveam dubii în privința celor constatate în mod nemijlocit de către mine la fața locului, deja declanșam lucrările. În aceeași stare de fapt m-am aflat și în situația dispunerii asfaltării străzii ce face obiectul cauzei” .

Aceste precizări, confirmate și de declarațiile martorilor – angajați ai primăriei Pitești, ne conduc la concluzia că inculpatul (...) a procedat și în cauza de față întocmai ca în majoritatea celorlalte cazuri cu care a fost însărcinat în virtutea atribuțiilor sale de serviciu.

Mai mult decât atât, inculpatul a ținut neapărat să sublinieze faptul că „ **Așa cum am declarat și la urmărirea penală**, dacă nu aș fi fost convins că respectiva stradă aparține domeniului public, nu aș fi dispus efectuarea lucrării , **indiferent cine mi-ar fi solicitat acest lucru, implicit primarul**”.

Un prim aspect pe care îl reținem din această expunere, este faptul că inculpatul a declarat același lucru și la urmărirea penală însă, fără a se aduce vreun argument, din păcate, nu a fost analizată veridicitatea celor afirmate.

În al doilea rând, constatăm modul categoric în care a înțeles inculpatul să-și exercite atribuțiile de serviciu, bazându-se numai pe convingerile proprii, fără a lăsa loc de influențare, indiferent din parte cui venea.

Inculpatul a avut convingerea fermă că respectiva alee face parte din domeniul public, atât înainte de a dispune efectuarea lucrării, cât și în timpul efectuării, dar și după finalizarea acesteia, pentru că, chiar el a declarat că „ Dacă aș fi avut intenția să mă fac că nu știu că respectiva stradă nu face parte din domeniul public, aș fi putut să dispun să nu se efectueze situațiile de lucrări. În plus, mi-a fost întărită convingerea că nu am greșit cu privire la încadrarea respectivei străzi în regim de domeniu public, și în momentul în care mi-a fost transmisă adresa – solicitare, pentru că știam din celelalte situații că dacă nu ar fi fost drum public, cei de la primărie mi-ar fi comunicat acest lucru și chiar mi-ar fi atras atenția că aș fi asfaltat un drum proprietate privată și într-o asemenea situație nu poate fi cuprins în programul de lucrări. ”

Inculpatul (...) a expus în mod detaliat modul în care se efectuau lucrărilor de asfaltare și anume, ca urmare a diferitelor solicitări venite de la cetățeni, de la asociațiile de locatari, de la primărie, sau ca urmare a dispozițiilor primite de la primar ori viceprimar și toate acestea erau fie sub formă scrisă, fie verbală, fie ca urmare a audiențelor cu cetățenii, ori deplasărilor în teren.

În toate situațiile, inculpatul uneori verifica, uneori nu verifica regimul juridic, cu excepția situațiilor în care avea dubii reale, ori era vorba de un drum neconfigurat, dar, spune inculpatul, „cu privire la strada ce face obiectul dosarului nu am avut nici un dubiu, atât că l-am crezut pe primar, cât și de percepția pe care mi-am făcut-o eu”.

Nici faptul că întâi s-a efectuat lucrarea de asfaltare și pe urmă a sosit adresa cu solicitarea din partea primăriei, nu a fost un caz singular, după cum inculpatul a declarat că „ uneori treceam întâi la executarea lucrării și ulterior venea adresa cu solicitarea și asta din diferite motive: fie se anunța că se strică vremea, fie apreciam că este o urgență sau fie apreciau ceilalți”.

În acest context, inculpatul a adus explicații și cu privire la asfaltarea străzii ce face obiectul cauzei, spunând că : „ La fața locului mi-a arătat (primarul (...)) suprafața ce trebuia să se asfalteze și mi-a spus că trebuie efectuată lucrarea și, **dacă s-ar putea**,

(n.b.: deci, inculpatul (...) nu i-a solicitat să efectueze lucrarea cât mai urgent) până vin ploile, având în vedere anotimpul în care eram. Au mai fost situații când primarul mi-a spus că trebuie efectuată lucrarea cât mai urgent și asta, motivat de insistențele cetățenilor, starea proastă a respectivei suprafețe de teren, anotimpul ce urma să vină etc. Mai ieșeam pe teren și cu viceprimarul de la acea vreme, (...), și și el îmi dădea dispoziții cu privire la necesitatea asfaltării unor alei, străzi, parcuri, etc.”

Convingerea inculpatului (...) că respectiva stradă face parte din domeniul public i-a fost întărită de o succesiune de aspecte, împrejurări, practici, dar și argumente logice pe care le-a expus.

Astfel, inculpatul a menționat că „ Eu, ca director al A.D.P. , nu mă deplasam de fiecare dată în teren, însă la solicitarea primarului și a viceprimarului mă deplasam împreună cu aceștia

și, în nici un caz acesta nu a fost singurul caz în care m-am deplasat la fața locului cu primarul”; sau : „ Aleea respectivă nu prezenta indicator rutier, dar nu este singura stradă sau alee din Mun. Pitești care să nu fie dotată cu acest indicator; ” ori: „ în continuare mă mir că respectiva stradă nu este domeniu public, pentru că nu îmi pot imagina cum se pot elibera autorizații de construcție nu pentru una, ci pentru 5-6 imobile, fără a li se crea acestora acces la calea publică” ; sau : „ strada am găsit-o pietruită și tocmai de aceea cantitatea agregatelor a fost nesemnificativă, rămânând în discuție numai asfaltul” ; și, în sfârșit : „ în momentul în care m-am deplasat la fața locului cu primarul (...) , l-am întrebat în mod explicit dacă respectiva stradă face parte din domeniul public, iar acesta mi-a spus că da. Nu am avut nici un moment impresia că m-ar minți și că nu ar fi și el convins de același lucru”.

Inculpatul (...) a continuat să fie convins de modul legal în care a acționat sau, mai bine zis, nu și-a pus niciodată întrebarea cu privire la posibilitatea ca respectiva stradă să nu facă parte din domeniul public până când, la cca 2 ani de la efectuarea acestei lucrări, când s-au sesizat organele de urmărire penală, martora (...) , care ocupa funcția de șef al Biroului Tehnic din cadrul A.D.P.P. , i-a spus în momentul când s-a întors de la audieri de la DNA : „ Ei spun că nu este domeniu public strada, ci domeniu privat”.

Constatăm din afirmația martorei că, chiar și ea, care ar fi trebuit să cunoască regimul juridic al străzii, avea convingerea că aceasta aparține domeniului public.

Un ultim argument pe care l-a adus inculpatul în apărarea sa, a fost cel cu privire la valoarea lucrării de asfaltare în sumă de 27.747,02 lei, despre care a arătat că „ această sumă nu a fost identificată de către organele financiare ca fiind cheltuită nelegal”.

Declarația inculpatului (...) se coroborează în totalitate cu declarațiile martorilor audiați în cauză în mod nemijlocit de către instanță, martori care au precizat că își mențin declarațiile date la urmărirea penală.

(...)

Din coroborarea tuturor probelor, instanța constată ca certă asfaltarea, din dispoziția inculpatului (...) , în calitatea sa de director al A.D.P.P. , a unei străzi, despre care organul de urmărire penală pretinde că nu făcea parte din domeniul public, ori domeniul privat al Primăriei Mun. Pitești, ci constituia un drept de proprietate al Statului Român – prin Regia Națională a Pădurilor „ ROMSILVA” – D.S.A. , în suprafață de 358,5 m² teren fond forestier național și un drept de proprietate al societății comerciale K. I. SRL București, în suprafață de 148 m² teren fond forestier național, deci, respectiva stradă , susține Parchetul, era proprietate privată.

Trebuie observat, totuși, că Statul Român, prin Regia Națională a Pădurilor „ ROMSILVA” – D.S.A. , deși încunoștințată de Parchet și, ulterior, citată de către instanță în calitate de parte vătămată, nu a considerat că trebuie să se constituie parte civilă.

Dincolo, însă, de acest aspect, sau, chiar și așa fiind, strada ce constituie obiectul acestei cauze neavând regimul juridic de domeniul public, pentru a putea fi asfaltată din fondurile ADP Pitești , trebuie stabilită, pe baza probelor administrate atât la urmărirea penală , cât și în cadrul cercetării judecătorești, reprezentarea pe care a avut-o (...) cu privire la regimul juridic al respectivei străzi.

Chiar dacă s-ar accepta că Parchetul a făcut pe deplin dovada că strada asfaltată nu făcea parte din domeniul public ori privat al Mun. Pitești, pentru ca inculpatul (...) să poată fi acuzat de săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, trebuie să se facă dovadă „ cu certitudine „ , că în momentul în care a dispus efectuarea lucrării, a cunoscut regimul juridic real al acesteia.

Acest aspect reprezintă latura subiectivă a infracțiunii și cum probe științifice nu pot exista pe această latură, nu ne rămâne decât să ne raportăm la proba testimonială.

Atât din declarațiile inculpatului (...) date la urmărirea penală și în cadrul cercetării judecătorești, cât și din declarațiile tuturor martorilor audiați de către instanță, care au învederat că își mențin declarațiile de la urmărirea penală, instanța reține următoarele:

Inculpatul, în cauza de față, nu a acționat cu nimic altfel decât în toate situațiile pe care le-a avut de rezolvat, potrivit atribuțiilor sale de serviciu.

Concret, nu a fost pentru prima dată când s-a deplasat în teren cu primarul, acest lucru făcându-l în mod frecvent și, nu numai cu primarul, ci și cu viceprimarul, ori alți reprezentanți din primărie. Obişnuia să se convingă în mod nemijlocit la fața locului și, indiferent de dispozițiile pe care le primea și de la cine le primea, primeau constatările și convingerile sale; în situația în care aprecia existența unei urgențe în efectuarea unei lucrări, determinată de diverși factori (anotimp ploios, alunecări de teren, etc), dispunea mai întâi începerea lucrării, asta și în concordanță cu convingerea legalității respectivei lucrări și mai apoi înștiința primăria pentru a-i înainta solicitarea; În situația în care, cu ocazia deplasării la fața locului, i se forma convingerea fermă că starea de fapt este absolut legală, nu mai aprecia că se impun verificări suplimentare, deoarece acestea presupuneau costuri în plus și timp suplimentar.

Instanța nu are cum să nu îl creadă pe inculpat, pentru că aceeași percepție de legalitate au avut-o și celelalte persoane în ale căror atribuții de serviciu intra verificarea regimului juridic al respectivei străzi, precum și a legalității executării lucrării și, în baza acelorasi convingeri că ale inculpatului, au considerat că nu se mai impun toate aceste verificări.

Mai mult decât atât, dacă s-ar ajunge la concluzia că inculpatul a acționat cu rea credință, adică, în mod concret, a cunoscut regimul juridic al străzii respective, atunci de ce nu ne-am pune întrebarea dacă nu cumva acesta s-a aflat într-o complicitate și cu celelalte persoane care aveau obligația să efectueze verificările legale și să îl înștiințeze, chiar și după efectuarea lucrării, cu atât mai mult, cu cât a existat un astfel de caz, pe care inculpatul l-a recunoscut și nu a șovăit în a-l remedia și dacă, da, atunci Parchetul de ce nu s-a îndreptat și împotriva lor?

În plus, trebuie avut în vedere că toți martorii, funcționari în cadrul Primăriei ori al A.D.P. , au declarat că inculpatul (...) nu le-a cerut nimic în plus în legătură cu îndeplinirea sarcinilor lor de serviciu raportat la acest caz, astfel încât cel puțin să-l bănuiască de un anume interes și mai mult, nici măcar nu le-a sugerat ceva anume .

Mai trebuie avută în vedere sublinierea pe care inculpatul (...) a făcut-o în mod repetat, potrivit căreia, chiar dacă primarul, respectiv inculpatul (...) , i-a spus că strada face parte din domeniul public, dacă el nu ar fi fost convins de acest lucru, nu trecea la executarea lucrării, sau cerea verificări suplimentare. Mai mult decât atât, a fost ferm convins că și primarul (...) avea aceeași reprezentare ca și a lui.

Instanța a constatat că, și după declanșarea cercetării penale și chiar până la finalizarea cercetării judecătorești, atât inculpatul, cât și martorii, au rămas convinși de percepția lor asupra regimului juridic al străzii și, în continuare nu-și pot explica de ce aceasta nu face parte din domeniul public, punându-și aceeași întrebare cum de s-au putut obține atâtea autorizații de construcție, de instalare de facilități (apă, canal, electricitate , etc.) cum de s-au obținut numere de imobile fără a fi situate pe o stradă, etc.

Toate aceste aspecte determină instanței convingerea că în situația inculpatului (...) există o cauză justificativă de neimputabilitate, care constă în eroarea în care s-a aflat în momentul săvârșirii faptei și anume, nu a cunoscut existența unei stări - aceea a calității juridice a respectivei străzi, fiind ferm convins că aceasta face parte din domeniul public și astfel este legală executarea lucrării de asfaltare de către și din fondurile ADP Pitești.

În ceea ce-l privește pe inculpatul (...) , acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la abuz în serviciu, reținându-se în mod generic în rechizitoriu că în calitate de primar al Mun. Pitești „ l-a determinat” , cu intenție, pe inculpatul (...) să efectueze lucrări de modernizare pe un drum aflat în afara domeniului public sau privat al Unității Administrativ - Teritoriale – Mun. Pitești, ceea ce a determinat producerea unei pagube în patrimoniul ADP Pitești și o vătămare a dreptului de proprietate unei societăți comerciale și Statului Român și, un folos necuvenit pentru martora (...).

Ca și în cazul primului inculpat, și de această dată, acuzarea s-a concentrat pe demonstrarea regimului juridic al respectivei străzi și, fără o dovedire solidă, bazată pe mijloacele de probă administrate, a concluzionat : „este **evident** că inculpatul (...) a săvârșit fapta **ca urmare a acțiunilor exercitate de inculpatul (...)** , fapt recunoscut de altfel de către inculpatul (...) în declarația pe care a dat-o în fața instanței de judecată, acesta susținând însă că a săvârșit fapta cu forma de vinovăție a culpei”.

Apreciem învinuirea ca fiind eliptică și bazată doar, sau în cea mai mare măsură, pe supoziții.

În primul rând, da, este adevărat că inculpatul (...) a declarat, atât în fața instanței de judecată, cât și în fața organelor de urmărire penală, următoarele: „ Eu am întrebat pe primar dacă este domeniu public această stradă iar **el mi-a confirmat** acest lucru”.

Din păcate, însă, acuzarea nu mai face vorbire și, cu atât mai mult, nu combate, cu probe, celelalte sublinieri făcute de către inculpatul (...), care încep cu pasajul :

„ următoarele aspecte m-au determinat și de fapt, **mi-au creat convingerea** că este vorba de un domeniu public.”

Întrucât, mai sus am redat pe larg citate din declarația inculpatului (...), nu înțelegem a le relua, însă, trebuie analizate cu raportare la ambele infracțiuni pentru care sunt acuzați ambii inculpați.

În ceea ce susține acuzarea cu privire la „ determinarea” inculpatului (...) de către inculpatul (...), considerăm că se impune reanalizarea următoarelor precizări făcute de primul inculpat și anume : „ așa cum am declarat și la urmărirea penală (n. b : nu numai în fața instanței), dacă **nu aș fi fost convins** că respectiva stradă aparține domeniului public, **nu aș fi dispus** efectuarea lucrării, **indiferent** cine mi-ar fi solicitat acest lucru, **implicit primarul**” : sau : „ Nu am avut nici un moment impresia că m-ar minți și **că nu ar fi și el convins** de același lucru” (cu referire la inculpatul (...)).

Apreciem că inculpatul (...) ar fi putut considera ca modalitate de apărare mult mai ușoară și, de ce nu, mai convingătoare, o poziție de incriminare a inculpatului (...), prin care să se străduiască să dovedească că a acționat contrar legii la insistențele, presiunile, promisiunile, ori amenințările primarului, lucru pe care, însă, nu l-a făcut, cu atât mai mult, cu cât în prezent, inculpatul (...) nu mai este primar și, deci, nu s-ar mai putea teme de eventuale represii din partea acestuia, având în vedere că el, (...) , și în prezent este director al A.D.P.P. .

Aceeași poziție sinceră au avut-o și martorii audiați, foști subalterni ai inculpatului (...) și care, cel puțin în acest moment, nu riscă nimic dacă alegeau să-l apere pe inculpatul (...) , cu care încă sunt colegi , sau în raporturi de colaborare, în detrimentul inculpatului (...).

Inculpatul (...) în nici un moment nu a afirmat că primarul (...) „ i-a dat de înțeles” că trebuie să execute respectiva lucrare, ori că „ i-a sugerat” eventuale avantaje sau, și mai grav, eventuale consecințe neplăcute ca urmare a executării/neexecutării respectivei lucrări.

Atât în rechizitoriu, cât și în concluziile orale și scrise susținute de parchet, se pretinde că s-a făcut „ **cu certitudine**” dovada manevrelor de instigare ale inculpatului (...) față de inculpatul (...) , astfel „ **determinându-l** pe acesta să săvârșească infracțiunea de abuz în serviciu”.

Pentru a stabili veridicitatea acuzării, vom analiza și raportarea Parchetului la doctrina și jurisprudența în materie, potrivit căreia se menționează că „ pentru a se reține instigarea ca formă de participare penală, este necesară întocmirea **cumulativă** a următoarelor convingeri:

- a) Existența a cel puțin două persoane: instigatorul și instigatul;
- b) Efectuarea unei activități concrete, obiective, de determinare din partea instigatorului asupra instigatului să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală;
- c) Instigatul să nu fi luat anterior hotărârea de a săvârși fapta la care a fost îndemnat;
- d) Activitatea de determinare să se efectueze cu intenție;
- e) Activitatea de determinare să fie urmată de săvârșirea faptei de către instigat”.

Pornind de la obligația **cumulativității** îndeplinirii celor cinci condiții, apreciem că, cel puțin trei dintre acestea nu sunt dovedite pe deplin ca fiind îndeplinite.

Astfel, în ceea ce privește condiția de la litera „b” , considerăm că nu s-a făcut dovada efectuării de către inculpatul (...) a unei activități concrete , obiective, de determinare.

Inculpatul (...) a descris pe larg modalitatea în care proceda de fiecare dată când trebuia să execute o lucrare și anume că, indiferent de la cine și sub ce formă primea dispoziția, până nu se convingea în mod direct și nemijlocit de legalitatea acesteia, nu începea respectiva lucrare.

Este greu de presupus că primarul, după atâta timp de colaborare cu inculpatul (...) , nu-i cunoștea acuratețea cu care înțelegea să-și exercite atribuțiile de serviciu, pentru a se limita la o singură vizită în teren și doar la expunerea convingerii sale cu privire la regimul juridic al

respectivei străzi, fără a încerca, măcar, să-i „dea de înțeles” că el, (...) , ar avea un anumit interes propriu, ori pentru o terță persoană în realizarea respectivei lucrări.

Nici chiar faptul că inculpatul (...) l-a sunat la telefon pe inculpatul (...) să-l întrebe în ce stadiu se află lucrarea și când va fi finalizată, nu ne poate convinge de existența unor intenții ascunse ale sale, pentru că, nu așa ne dorim să fie perseverenți și promți liderii pe care ni-i alegem pentru a rezolva problemele urbei în care locuiesc alegătorii săi?, în cauza de față inculpatul (...) i-a explicat la telefon inculpatului (...) în ce constă urgența finalizării lucrării și anume, apropierea nopții și împiedicarea accesului locuitorilor de pe respectiva stradă la locuințele lor.

Cât privește urgența începerii lucrărilor de asfaltare, chiar inculpatul (...) a apreciat-o ca întemeiată, având în vedere că se aflau în a doua jumătate a lunii septembrie și, toamnă fiind, se știa că vor începe ploile, după cum chiar el a declarat și, astfel, fiind un motiv în plus pentru a nu-l suspiona pe primar de un astfel de interes,

Convingerea legalității efectuării lucrării i-a fost întărită inculpatului (...) și de practica îndelungată care se instaurase în cadrul primăriei, respectiv deplasările în teren atât cu primarul, cât și cu viceprimarul ori alți decidenți din cadrul primăriei, pentru rezolvarea cât mai promptă a sesizărilor scrise, ori verbale ale cetățenilor sau, pur și simplu, pentru rezolvarea ori remedierea unor deficiențe constatate chiar de personalul de decizie din primărie.

Instanța apreciază că Parchetul a pierdut din vedere faptul că inculpatul (...) nu a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, ci pentru cea de instigare la abuz în serviciu, pentru că, în dovedirea vinovăției sale, a urmărit, cu preponderență, dovedirea calității juridice de domeniu privat a străzii în cauză și a stabilit aproape în mod arbitrar că acesta cunoștea realitatea și a acționat cu intenție directă pe lângă inculpatul (...) pentru „a-l determina” să efectueze lucrarea și, se pare că, termenul „a dispune” care este cel firesc și legal în cadrul unei subordonări, a fost considerat similar cu termenul „a determina”, lucru absolut eronat, având în vedere că orice conducător de instituție „dispune”, ci nu „roagă” sau întreabă subalternul dacă este de acord să-și îndeplinească atribuțiunile de serviciu și astfel, acuzarea a tratat oarecum superficial latura obiectivă a infracțiunii și anume, nu a stabilit în mod concret în ce a constatat „instigarea” pentru că, oricât nu ar face referire legea penală la mijloacele prin care se realizează instigarea (după susținerile Parchetului), totuși, nu putem conchide în mod absolut generic că „l-a determinat” pe celălalt inculpat să săvârșească o infracțiune, fără a concretiza această „determinare”.

În plus, inculpatul (...) , prin înscrisurile depuse la dosar, a dovedit cel puțin faptul că existau suficiente elemente care să-i întărească convingerea, fie ea și greșită, că respectiva stradă face parte din domeniul public, ci nicidecum dintr-o proprietate privată (avem în vedere inclusiv Hotărârea Consiliului Local).

Astfel, instanța, din coroborarea tuturor probelor administrate nu a putut constata acea „activitate concretă, obiectivă, de determinare din partea instigatorului asupra instigatului să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală”.

Nici condiția de la litera „c” nu se poate susține cu certitudine că a fost îndeplinită pentru că, chiar dacă inculpatul (...) (instigatul) nu a luat anterior hotărârea de a săvârși fapta la care a fost îndemnat, raportându-ne la modalitatea sa de a-și îndeplini sarcinile de serviciu, respectiv bazându-se pe propriile convingeri formate în urma propriilor constatări, există posibilitatea ca oricând, și în orice altă împrejurare, să fi constatat el, sau alți decidenți din primărie impunerea efectuării respectivei lucrări de amenajare a străzii.

În fine, nici condiția de la litera „d” menționată de acuzare, apreciem că nu a fost dovedită, în sensul că, pentru considerentele expuse mai sus, apreciem că nu s-a putut face dovada absolută a efectuării cu intenție a activității de determinare.

În concluzie, față de susținerile Parchetului cu privire la necesitatea întocmirii „cumulative” a celor 5 convingeri, este suficient ca măcar una dintre acestea să nu fie îndeplinită, pentru a nu se mai putea vorbi despre infracțiunea de instigare, iar instanța a constatat cu prisosință acest lucru.

Dincolo de considerentele expuse, spunem noi, pe larg, mai sus, și cu raportare directă la determinarea laturii penale a faptelor reținute de către parchet în sarcina celor doi inculpați,

instanța se vede nevoită să facă referire și la un alt aspect expus în mod repetitiv de către organele de urmărire penală, atât în rechizitoriu cât și în concluziile orale și scrise susținute și anume, „relația de apropiere dintre inculpatul (...) și martora (...) era de notorietate în rândul angajaților din cadrul A.D.P.P. .”

Mai mult, chiar în încadrarea juridică a faptei, Parchetul reține în sarcina inculpatului (...) că acesta a determinat cu intenție pe inculpatul (...) să efectueze lucrări de modernizare pe un drum în afara domeniului public, pentru „a determina un folos necuvenit pentru martora (...)”.

Apreciem ca regretabilă, ca să nu spunem nedeontologică, o astfel de raportare la „**zvon public**”, pentru a se ajunge la incriminarea unei persoane.

În plus, o astfel de abordare, care nu are cum să fie susținută de probe certe, poate crea consecințe dincolo de latura penală, respectiv pe plan social, familial, etc, ori, rolul legii penale este acela de sancționare și îndreptare a unei persoane care a săvârșit o infracțiune, ci , nicidecum de distrugere a ei pe toate planurile.

Acuzarea reține în mod total eronat că singura persoană care a beneficiat de respectiva asfaltare, este martora (...) , deși, în realitate, pe respectiva stradă se află 5 sau 6 proprietăți private și toți proprietarii acestor imobile au acces direct la proprietățile lor prin respectiva alee – stradă.

Spre convingerea instanței și nu numai a ei, atâta timp cât au apărut și în presă, acuzaarea a redat zeci de pagini de transcriere a convorbirilor telefonice particulare ce au avut loc între inculpatul (...) și martora (...) , încercând astfel să dovedească intenția directă cu care a acționat inculpatul (...) pe lângă inculpatul (...) , precum și faptul că acesta cunoștea adevăratul regim juridic al respectivei străzi.

Apreciem că nu s-a reușit acest lucru.

Dincolo de faptul că au fost transcrise din convorbirile telefonice unele pasaje care, spunem noi, nu-și aveau locul într-o cauză penală și, probabil, singurul efect al acestora a fost acela spre deliciul presei, considerăm că nu rezultă de nicăieri nici că inculpatul (...) a cunoscut că strada respectivă pe care sunt edificate 5-6 imobile, deci nu numai martora (...) , și nici faptul că l-a determinat, cu intenție, pe inculpatul (...) să execute o lucrare de amenajare nelegală.

Chiar dacă, din lecturarea respectivelor transcrieri ale convorbirilor telefonice se desprinde din partea martorei (...) o tendință de laudă și de asumare a realizării asfaltării, trebuie observat că toate răspunsurile inculpatului (...) sunt evazive, astfel că nici măcar odată nu-i confirmă că este meritul lui și, cu atât mai mult, că în mod intenționat a încălcat legea pentru a-i crea acesteia un folos material, un avantaj, etc.

Chiar și atunci când martora (...) relatează convorbirea dintre ea și un vecin în cadrul căreia ea îi spune că lucrarea a fost gratis sau „moca” , pentru că strada e privată și totul se datorează ei, inculpatul (...) se rezumă a-i răspunde în mod repetitiv „,ăștia sunt”.

Instanța apreciază că în nici un caz inculpatul (...) nu a confirmat convingerile martorei (sau, poate părerile ei), ci , cel mult, și asta cu indulgență, a lăsat-o pe martoră să creadă că s-a bucurat de un privilegiu, făcându-i, probabil, și lui plăcere această idee.

Dar de aici și până la a învinovăți un om numai pentru faptul că a acceptat să asculte la telefon părerile, ipotezele ori aprecierile aceluia asupra unei situații de fapt, spunem noi că este o distanță lungă și în nici un caz nu poate constitui o probă certă.

Totuși, pe simple supoziții și, cu atât mai mult, pe zvonuri publice, în nici un caz nu poate fi condamnat un om.

Conchizând, instanța constată că nu există probe certe că inculpatul (...) a săvârșit infracțiunea de instigare la abuz în serviciu.

Pentru aceleași considerente, cu atât mai mult, nu putem împărtăși cererea formulată de inculpatul (...) , prin apărătorul ales, de schimbare a încadrării juridice a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul (...) , din instigare la abuz în serviciu, în participație improprie sub forma instigării la infracțiunea de abuz în serviciu.

În plus, raportat la apărările și relatările constante ale inculpatului (...) cu privire la desfășurarea activității de asfaltare, implicit cu privire la deplasarea lui împreună cu inculpatul (...) la fața locului, nu înțelegem care ar fi interesul acestui inculpat într-o astfel de schimbare a încadrării juridice a faptei.

Față de toate aceste considerente, urmează a se respinge cererea formulată de inculpatul (...) , prin apărătorul ales, de schimbare a încadrării juridice a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul (...) , din infracțiunea prev. de art. 47 Cod penal, rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, în infracțiunea prev. de art. 52 Cod penal rap. la art. 47 Cod penal, rap. la art. 13/2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 5 Cod procedură penală, rap. la art. 16 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, coroborat cu art. 30 alin. 1 Cod penal, se va dispune achitarea inculpatului (...) pentru infracțiunea prev. de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 5 Cod procedură penală, rap. la art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală se va dispune achitarea inculpatului (...) pentru infracțiunea prev. de art. 47 Cod penal rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal.

Ca și consecință a soluțiilor de achitare, urmează ca în baza art. 397 Cod procedură penală, rap. la art. 25 Cod procedură penală să se respingă acțiunile civile formulate de către părțile civile A.D.P.P. și S.C. K. I. SRL București.

Se va constata că partea vătămată STATUL Român prin Regia Națională a Pădurilor „ROMSILVA”RA – D.S.A. , nu s-a constituit parte civilă.

În baza art. 397 alin. 3 Cod procedură penală, rap. la art. 255 Cod procedură penală și art. 256 Cod procedură penală, se va dispune restituirea către inculpatul (...) a sumei de 27.747, 02 lei, achitată la casieria A.D.P.P. .

De asemenea, se va dispune ridicare măsurii asigurătorii luată prin Ordonanța nr. 230/P/2014 din data de 03.02.2017 asupra bunurilor mobile sau imobile ale inculpatului (...) , având în vedere, pe lângă celelalte considerente, și faptul că , deși inculpatul a achitat prejudiciul în stadiul urmăririi penale, totuși fără nici o explicație, s-a solicitat prin rechizitoriu menținerea acestei măsuri, deși scopul urmărit – acoperirea prejudiciului , fusese atins.

Văzând și dispozițiile art. 275 alin. 3 Cod procedură penală,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge cererea formulată de inculpatul (...) , prin apărătorul ales, de schimbare a încadrării juridice a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul (...) , din infracțiunea prev. de art. 47 Cod penal, rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, în infracțiunea prev. de art. 52 Cod penal, rap. la art. 47 Cod penal, rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 5 Cod procedură penală, rap. la art. 16 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, coroborat cu art. 30 alin. 1 Cod penal, **achită pe inculpatul (...) , fiul lui (...) , domiciliat în (...) , pentru infracțiunea prev. de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal.**

În baza art. 396 alin. 5 Cod procedură penală, rap. la art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, **achită pe inculpatul (...) , fiul lui (...) , domiciliat în (...) , pentru infracțiunea prev. de art. 47 Cod penal, rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal.**

În baza art. 397 Cod procedură penală, rap. la art. 25 Cod procedură penală, respinge acțiunile civile formulate de către părțile civile A.D.P.P. , cu sediul în (...) și S.C. K. I. SRL București, cu sediul în (...).

Constată că partea vătămată **STATUL ROMÂN PRIN REGIA NAȚIONALĂ A PĂDURILOR ROMSILVA R.A. – D.S.A. ,** cu sediul în (...), nu s-a constituit parte civilă.

În baza art. 397 alin. 3 Cod procedură penală, rap. la art. 255 Cod procedură penală și art. 256 Cod procedură penală, dispune restituirea către inculpatul (...) a sumei de 27.747,02 lei, achitată la casieria A.D.P.P. , conform chitanței seria (...) nr. (...) din data de (...), precum și

ridicarea măsurii asigurătorii luată prin Ordonanța nr. 230/P/2014 din data de 03.02.2017 asupra bunurilor mobile sau imobile ale acestui inculpat.

În baza art. 275 alin. 3 Cod penal, cheltuielile judiciare avansate de stat, rămân în sarcina statului.

Cu drept de apel în termen de 10 zile de la comunicarea minutei.

Pronunțată în ședință publică azi, 28 Iunie 2018, la Tribunalul Argeș - Secția penală.

Președinte,
I.M.L.

Grefier,
A.T.

Notă:

În conformitate cu disp. deciziei nr. 37/07.12.2015 a ÎCCJ, disp. art. 12 alin. 1 lit. d) din Legea nr. 544/2001, disp. art. 40 din HCSM nr. 482/2012, modificată și ale Legii nr. 677/2001, au fost înlăturate din conținutul sentinței datele și informațiile la care fac referire dispozițiile arătate mai sus.